

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 44/2019
30.01.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Манасијевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр.528/15 од 05.03.2018. године и Вишег суда у Врању 1Кж1 294/18 од 19.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 30.01.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Манасијевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К.бр.528/15 од 05.03.2018. године и Вишег суда у Врању 1Кж1 294/18 од 19.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К.бр.528/15 од 05.03.2018. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ и осуђен је на новчану казну у износу од 120.000,00 (стодвадесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде, а уколико то не учини иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне рачунати по 1 дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати оштећеном СПЦ Храм ... у ... на име имовинскоправног захтева износ од 65.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.12.2015. године као дана вештачења па до коначне исплате, а у року од 30 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док се за евентуални вишак имовинскоправног захтева оштећени упућује на парницу. Окривљени је обавезан да плати оштећеном на име нужних издатака за ангажовање пуномоћника укупан износ од 78.000,00 динара, те да плати Основном јавном тужилаштву у Врању на име трошкова кривичног поступка укупан износ од 26.979,00 динара, као и да плати суду на име паушала

износ од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Врању 1Кж1 294/18 од 19.10.2018. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Манасијевића и потврђена је пресуда Основног суда у Врању К.бр.528/15 од 05.03.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Мирослав Манасијевић, због повреда закона из члана 68, члана 447. став 2, члана 438. став 1. тачка 1) и 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те укине пресуде Основног суда у Врању К.бр.528/15 од 05.03.2018. године и Вишег суда у Врању 1Кж1 294/18 од 19.10.2018. године и списе предмета врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацили захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Бранилац окривљеног АА је у захтеву за заштиту законитости као разлог за подношење захтева навео да је суд погрешно применио закон, јер у конкретном случају инкриминисане радње окривљеног могу бити правно квалификоване само као кривично дело ситна крађа из члана 210. став 1. КЗ, а не као кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Међутим, бранилац суштински ову повреду закона, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, образлаже тако што оспорава и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, истицањем да из изведених доказа несумњиво произилази да је

намера окривљеног била усмерена на прибављање мале имовинске користи, а не веће како то погрешно утврђује суд, јер окривљени није одузимао сав новац остављен на иконама на име добровољног прилога, нити остале вредне покретне ствари које су се налазиле у цркви.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 2. ЗКП), док суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости наводи и повреде одредаба члана 68. и члана 447. став 2. ЗКП, истицањем да другостепени суд није позвао браниоца окривљеног на седницу већа, иако је исти то захтевао у изјављеној жалби, чиме је повредио и право окривљеног на одбрану. Осим тога, указује се и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, истицањем да је изрека првостепене пресуде неразумљива у погледу тога ко је стварни власник одузетог новца, као и у погледу времена извршења кривичног дела. Такође се као разлог подношења захтева наводи и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да је изрека првостепене пресуде противречна сама себи и датим разлозима, те да у пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а разлози који су дати су нејасни и у знатној мери противречни и то посебно везано за намеру окривљеног да себи прибави већу противправну имовинску корист.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те због повреда одредаба чланова 68. и 447. став 2. ЗКП, а које повреде не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Поред тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи и да је суд поступио противно одредби члана 237. ЗКП, јер није донео посебно решење о издвајању из списка предмета записника о саслушању окривљеног пред полицијом, иако је то бранилац захтевао на главном претресу, а који наводи браниоца окривљеног, имајући у виду да се сходно одредби члана 237. ЗКП издвајају докази који не могу бити коришћени у кривичном поступку и на којима се не може засновати судска одлука, би по налажењу овога суда представљали битну повреду

одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева такође дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац окривљеног у захтеву уопште не образлаже у чему се конкретно састоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, нити образлаже у чему се састоји незаконитост записника о саслушању окривљеног пред полицијом чије је издвајање из списка предмета захтевао, то је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Из напред изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овога решења.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.